Рано – вранці 24 лютого 2022 р. Росія завдала ракетних ударів по території України й розпочала повномаштабне вторгнення. Напад сусідньої держави на Україну не залякав, а ще більше згуртував наш народ, бо українці - це незламна та нескорена нація.

Біда прийшла в наш дім зненацька, але ми змогли об'єднатися, адже мотивація проста: жити в мирній, квітучій Батьківщині. Сьогодні просто не можна бути байдужим. Це наше майбутнє, майбутнє наших дітей. Перемога та мир самі собою не настануть. Треба діяти, а не чекати, треба допомагати, чим можемо, бо знаємо , що разом ми – сила!

Не залишилася осторонь і Южноукраїнська міська профспілкова організація освітян. У кожному освітянському закладі було розпочато волонтерську роботу. Усі заклади, без винятку, перерахували одноденний заробіток ЗСУ. Майже в кожній школі плелися сітки для маскування військової техніки. Вплітаючи стрічку в сітку, ми просили в Бога зберегти життя нашим військовим, щоб ті повернулися живими додому. Наші майстрині відшили велику кількість балаклав, прапорів і тактичних сумок для ТРО та ЗСУ. Не забуваємо і про захисників, які знаходяться на передовій – колег, випускників шкіл. Підтримуємо їх. Один заклад поповнив рахунки мобільних телефонів, щоб ті змогли зателефонувати рідним.

Другий – робить адресну допомогу на передову. Як приємно почути голос подяки звідти, « з самого пекла», що їх пам'ятають, про них моляться! Ми вас завжди підтримаємо, рідненькі наші, тільки захистіть нас від лютого ворога. І зберемо ще раз кошти для придбання вам тепловізорів, бронежелетів, касок, надколінників. Уже тричі збирали, зберемо ще.

Третій – надає матеріальну допомогу мамі випускника , який зараз знаходиться в полоні, а родина – у скрутному матеріальному становищі. Так ми хочемо подякувати батькам за виховання сина.

Інші – готують тушкованки та каші захисникам ЗСУ, готують обіди ТРО.

Сільські освітні заклади беруть участь у патрулюванні села на добровільних засадах,

чергують на блок- постах. Навіть посадили цілу ділянку цибулі для гуманітарної допомоги. Усе зараз знадобиться!

А коли миколаївці залишилися без води, зрозуміли, що треба допомогти. Закупили питну воду, знайшли волонтерів і доставили водичку. Зараз допомагаємо переселенцям: збираємо речі, іграшки, продукти харчування. Хочемо і їм подарувати шматок своєї любові і піклування, бо в нас одна спільна мета – перемогти. Разом ми сила, і все буде Україна!

Світлана Майстренко,

голова міської організації Профспілки